

Aldo
Žerjal

SOBA
HUDODELCA

Mračen je les kot krohot njegov.
Sam z njim v sobi hudodelca.
Njegov spomin postaja moja snov.
Vse vidi in vse sliši les njegov,
v špranjah se križava s pogledi.

Pri sebi nimam časa: ta kraj je kralj besedi,
. . . ta kraj so špranje v sobi hudodelca,
ta kraj je špranjast les v sebi.

SEME

Razpoljuje noči; vse je razširjeno in sami zvonovi,
v večernicah k nedevici.
Resnica je resnici laž; kot psica laja v plot,
za katerim je Nič in Nič nam razpoljuje seme.

DVE PESMI

Sam sem se odpisal s pesmijo v zvonovih, ki je nisem napisal.
Naj se ne vrnejo.
Smešni bi se smejali mojim nemim: kadar molčijo, je vse resnica,
vendar gluha od slepote smeha.

NAJ SE   Raztelesi vse rajne na repu sleherne pomladi,
NE VRNEJO   da bo poletna sapa ogabna kot kuščar puščavski.
In ne daj, da bi se vrnili:
v ugaslih strugah sezidaj jezove.

POLNOČNA   Poimenujmo, kar se je zgodilo včeraj.
Dajmo včerajšnjemu dnevu vsaj eno seme;
imena stvarem, ki so se dovršila,
da bomo Klic in Pot,
... da bomo Nič.

Srkaj seme suha noč, da se boš osemenila
in vsa kadila v večernicah ti ne bodo v pomoč,
z njimi se boš samo redila,
... redila.

PIKAPOLONICA   Odprl sem knjigo
in pikapolonica je priletela na prvo pesem.
Dolgo sem čakal, da se je sprehodila po verzih črnih.
Potem sem zaprl in odložil branje na naslednji dan.
Ne lažem, bila je pomlad.

HRIB   Prav za tem hribom me je rešila groza;
groza pred tekom, ko sem se zakotalil
in na dnu treščil ob lupinast hrbet Drekobrbca,
da se je raztreščil: ne samo na tri lupine.
Sedaj stojim na sredini te doline;
pod nogami so razpoke s svežim blatom zemlje,
ki so jo korenine že zdavnaj zapustile.
In mi gomazijo, po stegnih, do prsne višine
... in še čez.
Od kod toliko Drekobrbcev?

MURNI   So majhni črvi za možnosti rešitve;
 IN ČRIČKI   so majhni črvi, nečrvivi in ne črni.
 Kakor črički čakajo v temi na stare pesmi.
 Ne bom se paril z njimi.
 Murnom pa . . . bom dal vse pesmi.

PO SMRTI   Prav lahko se ti zgodi, da se rodiš s smrtjo krstnika
 ali ko ti botra povrže mladiča.
 Prav tako se zlahka rodiš sam,
 brez krstnikove smrti in da ti nihče ničesar ne povrže;
 v jamo, ki te je zazidala z rojstvom,
 povržeš do smrti: vase, samo sebe.

PESMI   Preden so pesmi pričele dobivati mlade,
 je bilo nekaj narobe . . .
 Vendar ne v pesmih.

NIHČE   Kadar se odpravljam ali ko prihajam,
 je vse postlano z rimami.
 Med potjo rečem: daj, Nihče, razmnoži se,
 vsaj v tej pesmi se razmnoži.
 In Nihče se ne razmnoži, ker je sam;
 kakor prazna soba v sebi,
 kakor sova v luči.